

Zoran Radović

Rodjen 17.2.1961 u Beogradu, pohađao Osnovnu školu "Drinka Pavlović", Petu Beogradsku Gimnaziju i diplomirao na Pravnom Fakultetu u Beogradu.

Otac Sava, rođen 1934 godine, po edukaciji pravnik, je bio dugogodišnji rukovodilac u izdavačkim preduzećima, "Vuk Karadžić", "Narodna Knjiga" i "Tehnička knjiga" sve do svoje smrti 1990 godine. Otac se u mladosti bavio fudbalom i košarkom u Beogradskom Železničaru da bi kasnije postao košarkaški sudija i sporski funkcioner. Dugo godina je obavljao funkciju prvog čoveka Jugoslovenske košarkaške lige zaduženog za nominaciju sudija.

Majka Gordana, rođena 1938 godine, je u ranoj mladosti igrala košarku takodje u Beogradskom Železničaru i Voždovcu, da bi po završetku Fakulteta za Fizičko vaspitanje počela da radi u Košarkaškom Savezu Srbije kao sekretar gde je dočekala penziju.

Sava Radović (u sredini, OKK Beograd-Real)

Gordana Radović (prva s leva, stoji)

Pre polaska u osnovnu školu pohađao je obdanište na Terazijama jer su živeli u Lominoj, pa kako je društvo iz obdaništa krenulo u osnovnu školu "Drinka Pavlović" a porodica se preselila u Takovsku tako je i logičan izbor za osnovnu školu bio "Drinka Pavlović".

Kao klinac igrao i fudbal i košarku, provodio slobodno vreme u Tašmajdanskom parku, želja mu je bila da igra za OFK Beograd, jer je otac Sava bio veliki navijač OFK-a, te ga je i vodio na utakmice "romantičara". Pamti pobjedu OFK Beograda nad Fajenordom od 2:1 pred 30.000 ljudi, gledao čak i Milutinovića i Šekularca u dresu plavih, divio se čuvenoj navali Turudija, Lukić, Santrač, Petković i Zec. U nekom momentu je pročitao u novinama kako je Hatunić polomio nogu nekom igraču na fudbalskoj utakmici, smatrao da to nije primereno sportu i okrenu se košarci.

Prve korake je učio u sekciji košarke u osnovnoj školi sa 12 godina kod Djoleta Popovića, da bi u leto 1973 otišao na treninge Crvene Zvezde. Kako je bilo previše dece, nije proveo ni 3 minuta igranja na prvom treningu, drugi trening je otkazan, treći je teren bio zauzet, četvrti su trenirali stariji i na peti nije otišao.

U jesen 1973 roditelji ga upisuju u OKK Beograd koji je trenirao u školi Janko Veselinović na Konjarniku gde je išao na treninge praktično do ulaska u prvi tim OKK Beograda koji je trenirao u dvorani Šumice, pa kasnije u dvorani Pionir (danas Aleksandar Nikolić). Kako nije bilo puno dece odmah je dobio priliku da učestvuje na treninzima i iako je bio najmladji dopalo mu se, i već iste godine negde krajem septembra je bio deo pionirskog tima koji je osvojio prvenstvo Beograda.

ПРВАЦИ: екипа Мастер Минд, победник у омладинској конкуренцији Грујић, Мишевић, Смиљанић, Вукићевић, тренер Ђурђевић (стоје с лева), Тасић, Радовић, Шувак, Глигарић (суче)

Pamti utakmicu za školu protiv škole Braća Ribar za koju su nastupali Radivoje Vukosavljević, kasnije jedan od najboljih juniora Evrope i igrač Crvene Zvezde i Marin Sedlaček, kasnije dugogodišnji trener koji je čak bio pomoćni trener Zvezde kada je Radović igrao za Crvenu Zvezdu.

Sa 14 godina je već bio u selekciji Beograda za takmičenje Osnovci Košarkaši, da bi iste godine bio pozvan na kamp Srbije u Malom Zvorniku gde je delio sobu sa Nebojšom Mihailovićem, igračem Crvene Zvezde i kasnije OKK Beograda i Ivanom Jeremićem, igračem Radničkog i kasnije uspešnim košarkaškim trenerom koji je takodje radio u OKK Beogradu.

U OKK Beogradu u mladim kategorijama su ga trenirali Djordje Popović, Vojislav Vezović, Zdravko Rajačić, Vlade Djurović, Radosav Komadinić Reks i Branislav Rajačić.

Sa 18 godina u četvrtom razredu gimnazije se skida za prvi tim OKK Beograda na utakmici protiv Cibona da bi svoj prvi koš postigao iz slobodnog bacanja na sledećoj utakmici protiv Bosne iz Sarajeva.

Balkanijada Juniori 1977 – zlatna medalja

Albert Schweitzer turnir – prvo mesto

Kup Republika, selekcija Srbije 1977

Balkanijada Juniori 1978 – zlatna medalja

Sa 17 godina već igra za reprezentaciju Jugoslavije na Balkanijadi za juniore u Kragujevcu 1978 godine, gde osvaja zlatnu medalju, da bi isti uspeh ponovio 1979 na Balkanijadi za juniore u Rumuniji. Iste godine je kapiten tima na najpoznatijem juniorskom turniru na svetu "Albert Schweitzer" u Manhajmu, Nemačka gde Jugoslavija osvaja zlatnu medalju. U avgustu mesecu iste godine učestvuje na prvom juniorskom prvenstvu sveta u Brazilu gde Jugoslavija osvaja četvrto mesto.

Juniorsko prvenstvo sveta 1979 – četvrto mesto

Stoje: Vlade Djurović, Milenko Savović, Davor Dogan, Sabahudin Bilalović, Žarko Djurišić, Zoran Čutura, Milan Medić, Luka Stančić;
Čuče: Emir Mutapčić, Želimir Obradović, Djordano Baković, Zoran Radović, Darko Petronijević, Goran Grbović

Nakon upisa na pravni fakultet nastupa sa uspehom za OKK Beograd sezonu 1979/1980 na kraju koje po sopstvenim rečima, neverovatnim spletom okolnosti, neshvatljivim potezima uprave, i sa timom koji je po kvalitetu mogao da bude u samom vrhu, OKK Beograd ispada iz prve Jugoslovenske lige.

OKK Beograd 1979-1980

Stoje: Rajačić, Milić, Mićević, Marković, Vukićević, Djurić, Marojević, Žižić, Ivković,
Čučić: Nikolić, Šuvak, Ristanović, Radović, Simendić Zupančić, Marković

Po završetku seniorske sezone 1979/1980 u sklopu priprema za juniorsko prvenstvo Evrope, juniorska reprezentacija Jugoslavije je odigrala dve prijateljske utakmice sa Wichita State University. U nastavku priprema teška povreda odvaja Radovića od učešća na prvenstvu Evrope te se odlučuje da prihvati poziv Američkog Univerziteta i odlazi u Wichita, Kansas, kako sam kaže u pravu avanturu u to doba. Razlog više je bio ispadanje OKK Beograda u drugu ligu, masovni odlazak igrača i nikakva vizija za dalje od strane rukovodećih ljudi u klubu.

Nakon uspešnog oporavka nastupa za Wichita State University godinu dana, sam kaže da je ta godina bila škola života za njega. Ekipe u kojoj su igrali Cliff Livingston, Antoine Carr i Ozill Jones koji su svi završili u NBA je uspela da udje u Final Eight i jedna utakmica ih je delila od Final Four. To je bio najveći uspeh Univerziteta ikada te su svi igrači postali počasni građani Wichite. Nije puno igrao, i kako je voleo košarku opredeljuje se za povratak u Jugoslaviju. U međuvremenu OKK Beograd ispada u treću ligu tako da ostanak u OKK Beogradu nije bio opcija ni u jednoj varijanti. Dobija poziv Partizana i Crvene Zvezde, dan pred potpis za Partizan, Partizan potpisuje Moku Slavnića te se Radović opredeljuje za Crvenu Zvezdu gde je procenio da će odmah dobiti šansu.

U Crvenoj Zvezdi ostaje od 1981 do 1990 igrajući 8 punih sezona (sezonu 1987/1988 provodi na odsluženju vojnog roka). Za Crvenu Zvezdu je odigrao 266 utakmica prema nekim statističkim podacima što ga svrstava u prvih 20 igrača svih vremena Crvene Zvezde po broju nastupa, i postigao 3.747 koseva (na 11 mestu svih vremena), u proseku 14 poena po utakmici.

Crvena Zvezda 1981/1982

Crvena Zvezda 1983/1984

Crvena Zvezda 1985/1986

Crvena Zvezda 1986-1987

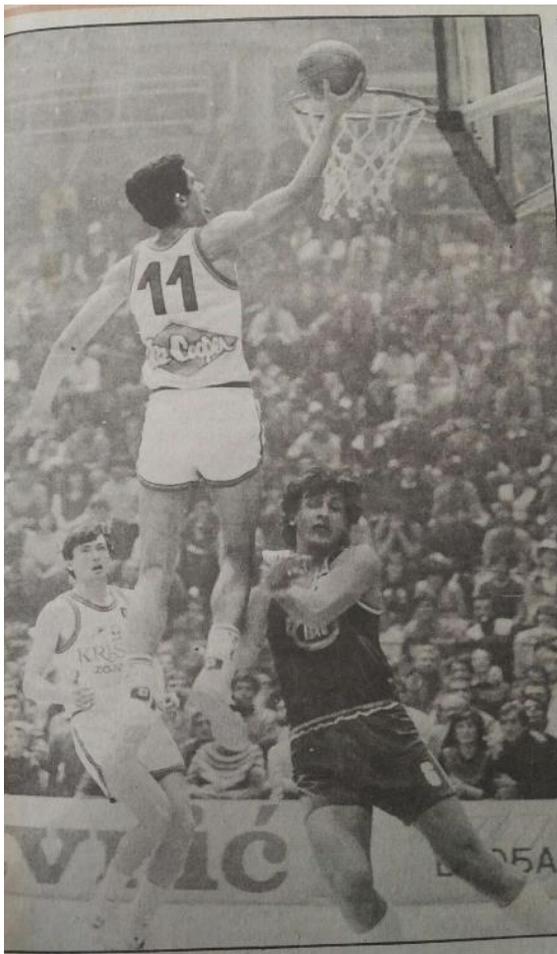
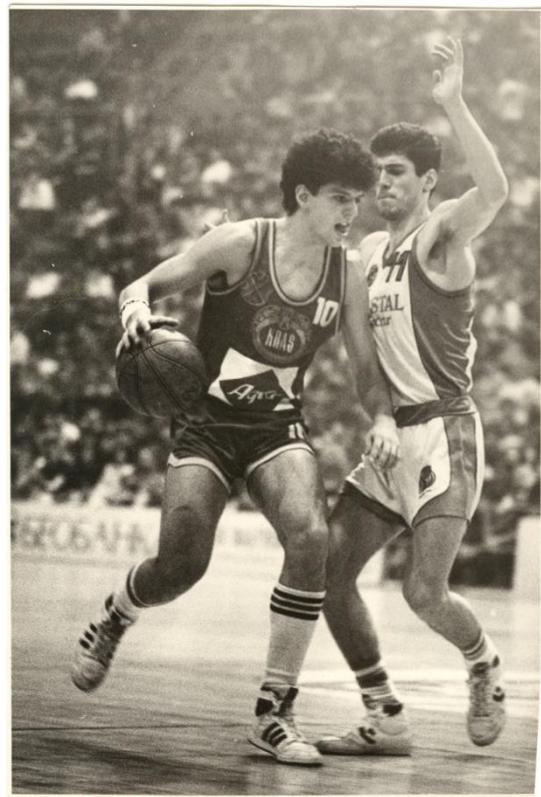

Crvena Zvezda 1988/1989

Crvena Zvezda 1989/1990

Sa Crvenom Zvezdom je igrao četiri finala Play Off-a, izgubio sva četiri, dva puta od Cibone (1983/1984 i 1984/1985), jednom od Partizana (1986/1987) i jednom od Jugoplastike (1989/1990), igrao finale Kupa Radivoja Koraća gde je Crvena Zvezda poražena od Orteza (1984), Francuska i igrao jedno finale Kupa Jugoslavije koje je izgubljeno od Jugoplastike (1990).

Već 1981 nastupa za seniorsku reprezentaciju Jugoslavije na Univerzijadi u Rumuniji gde se osvaja treće mesto i na Balkanijadu u Bugarskoj gde Jugoslavija završava kao peta. 1982 igra na Balkanijadi u Turskoj i osvaja zlatnu medalju a zatim učestvuje na Svetskom Prvenstvu u Kolumbiji gde Jugoslavija osvaja bronzanu medalju.

Svetsko prvenstvo 1982 Kolumbija – bronzana medalja

Stoje: Žeravica, Avdija, Jerkov, Radovanović, Knego, Žižić, Aleksandar Petrović, Stančić
Čuče: Boban Petrović, Radović, Delibašić, Kićanović, Vilfan, Dalipagić, Martinović

Vec od jeseni 1984 godine ponovo nastupa za reprezentaciju Jugoslavije za koju neprekidno nastupa do 1989 godine. Igrao je Evropsko Prvenstvo 1985 (sedmo mesto) i Univerzijadu iste godine (peto mesto), Svetsko Prvenstvo 1986 (treće mesto), Evropsko Prvenstvo 1987 (treće mesto), Univerzijadu 1987 (prvo mesto), povreda ga izbacuje iz Olimpijskog tima 1988 godine, da bi reprezentativnu karijeru završio 1989 godine na Evropskom Prvenstvu u Zagrebu kada Jugoslavija osvaja prvo mesto.

Svetsko prvenstvo 1986 Španija – bronzana medalja

Gornji red: Nikić, Bajrović, Čutura, Petranović, Divac, Arapović, Vranković, Radovanović, Ćosić
Donji red: Radović, Dalipagić, D.Petrović, Cvjetičanin, A.Petrović, Mutapčić

Novogodišnja turneja 1986 godine

Stoje: Ćosić, Divac, Kukoč, Benaček, Žurić, Vranković, Hajnal
Čuče: Perasović, D.Petrović, Radović, Cvjetičanin, Djordjević, Čutura

Univerzijada 1987 Zagreb – zlatna medalja

S leva na desno: Vranković, D.Petrović, Arapović, Grbović, Radović, Cvjetičanin, Primorac, Radulović, Mutapčić, Milićević, Divac, A.Petrović, Drvarič, Ivković

Evropsko prvenstvo 1987 Grčka – bronzana medalja

S leva na desno: A.Petrović, Radovanović, Slavnić, Grbović, Cvjetičanin, Radović, Ćosić, Paspalj, Divac, Bajrović, Kukoč, Radja, D.Petrović, Vranković (nedostaje Djordjević)

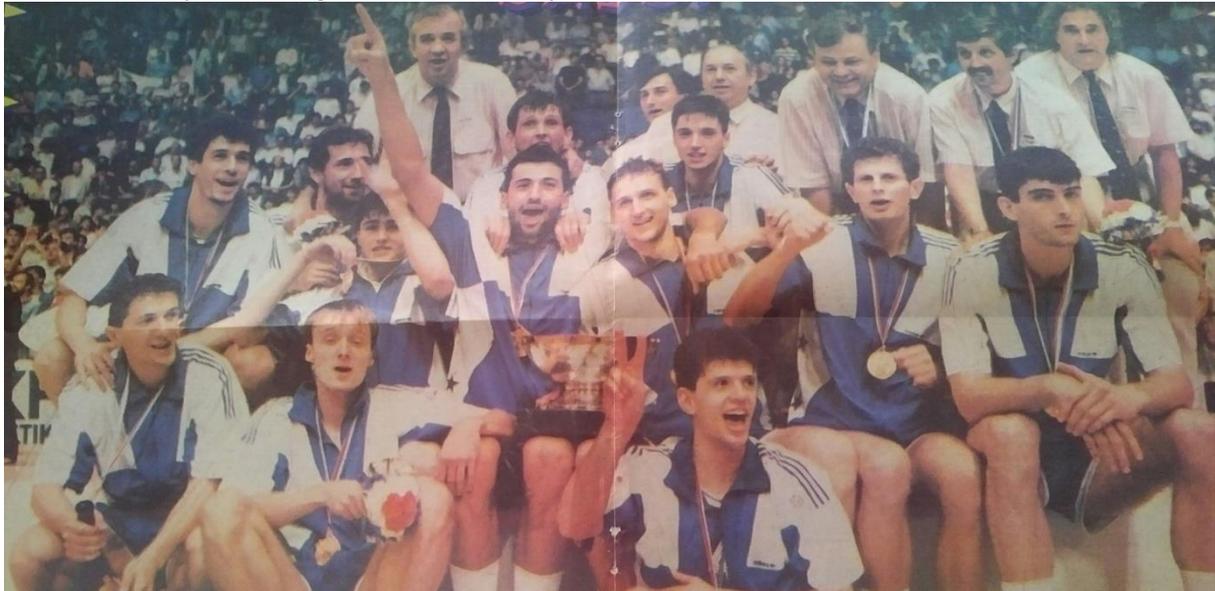
Pripreme za Olimpijadu 1988 Seul

Gornji red: Drvarič, Čutura, Radulović, Vranković, Radović, Radja, Arapović, Pecarski, D.Petrović, Ivković

Donji red: Paspalj, Divac, Kukoč, Cvjetičanin, Obradović, Zdovc

Prvenstvo Evrope 1989 Zagreb – zlatna medalja

S leva na desno: Radulović, Radović, Zdovc, Danilović, Čutura, Divac, Paspalj, Radja, D.Petrović, Kukoč, Primorac, Vranković

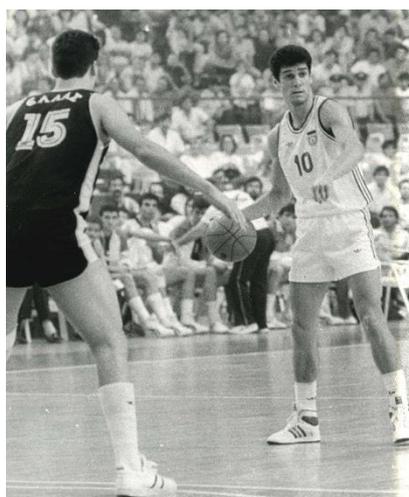
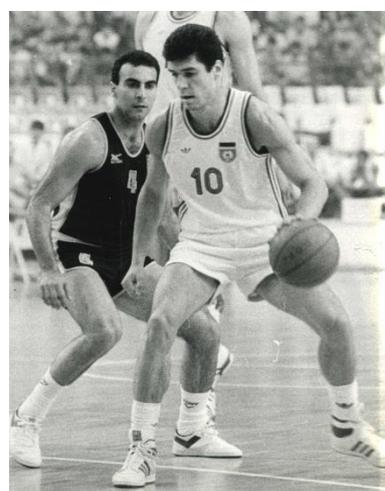
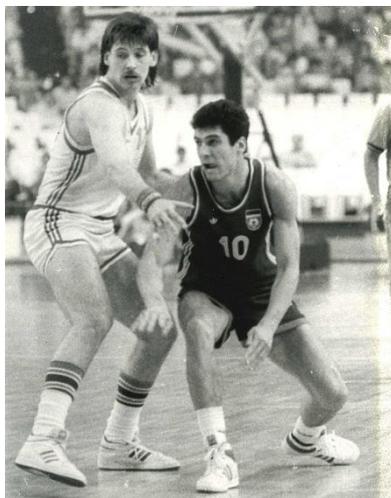
Pripreme za Olimpijadu 1992 Barcelona

S leva na desno: Ivković, Dobraš, Rebrača, Radović, Milićević, Djordjević, Divac, Danilović, Stevanović, Prelević, Koprivica, Bodiroga, Cvetković (nedostaju Janković, Sretenović, Paspalj, Savić)

Dušan Ivković ga poziva za Svetsko prvenstvo u Argentini 1990, ali zbog bolesti oca odbija poziv, te ga Ivković poziva i za Olimpijske Igre u Barceloni 1992 što prihvata, ali usled besmislenih sankcija Ujedinjenih Nacija prema "skraćenoj" Jugoslaviji ekipa ne odlazi na Olimpijadu.

Za reprezentaciju Jugoslavije je nastupio 188 puta što ga svrstava medju 20 igraca svih vremena po broju nastupa.

Humanitarna utakmica za pomoć u oporavku Bobana Jankovića – Grčka - Srbija

Od 1990 do 1992 nastupa za Albu iz Berlina sa kojom igra dva finala Play off koja Alba gubi od Bayer iz Leverkusena (prve godine 3:2 i druge godine 3:0). U dve sezone je imao prosek od preko 23 poena po utakmici i njegovih 45 postignutih poena protiv Braunschweig je i dalje individualni rekord Albe po broju postignutih poena na jednoj utakmici. Sa veteranima Albe u kategoriji do 40 godina je bio prvak Nemačke.

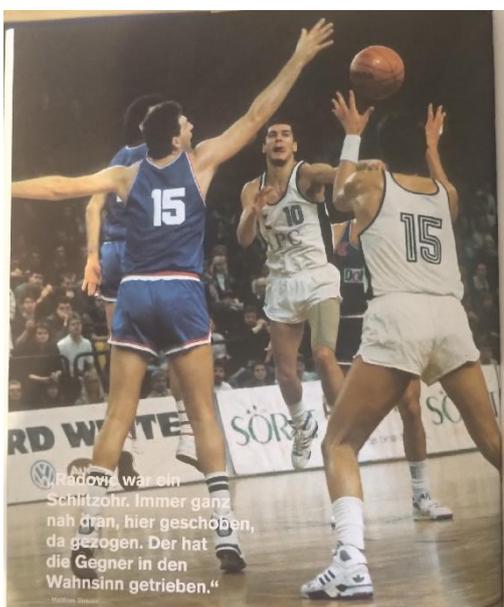
Alba 1990-1991

Alba 1991-1992

Alba veterani prvaci Nemačke

Sezonu 1992/1993 se vraća u OKK Beograd sa kojim osvaja Kup Jugoslavije nakon pobede nad Partizanom, sto mu je prvi trofej u klupskoj košarci nakon 8 izgubljenih finala.

OKK Beograd pobednik Kupa Jugoslavije 1993 godine

Stoje: Blaž Kotarac, Miloš Bošković, Peca Marković, Ljubiša Stanković, Čiča ekonom, Nenad Subotić, Zoran Radović, Radivoje Marojević, Vladan Živković, Andrija Lazović, Slobodan Kocić, Predrag Bogosavljev, Gordan Todorović, Rajko Žižić
Čuče: Slobodan Nikolić, Mladen Maksić, Branislav Vićenitić, Dejan Parežanin, Zoran Tomić, Aleksandar Milošević

Odlazi u Italiju sezonu 1993/1994 gde nastupa za Pavia jednu sezonu sa prosekom od 19 poena po utakmici.

Svoju poslednju prvoligašku sezonu igra u klubu u kojem je počeo, OKK Beogradu, sezona 1994/1995 kada ujedno obavlja i ulogu Direktora kluba i radi kao ko komentator na košarkaškim utakmicama sa Slobodanom Šarencem. Bio je medju prvim komentatorima NBA utakmica u bivšoj Jugoslaviji sa Vladimirom Stankovićem, a kasnije sa Vladom Olićem.

1995 godine sa veteranima Albe osvaja prvenstvo Nemačke, a igrao je rekreativno i za Milicionar iz Beograda, Grocku i Maccabi Geneva.

Važio je za beskompromisnog borca, nije bežao od konflikta, retkih tuča, ali je uvek bio akter, bio je jedan od najboljih odbrambenih igrača u Evropi u to vreme, prepoznatljiv po skokovima u napadu, obavljao sve "prljave" poslove, pravio mnogo više faulova nego što mu je sudjeno, po sopstvenim rečima bio je "nezgodan tip", na njega se moglo osloniti.

U OKK Beogradu su ga trenirali Branislav Rajačić pa Slobodan Piva Ivković, u Wichita State Gene Smithson, u Crvenoj Zvezdi Ranko Žeravica, Vlade Djurović i Zoran Slavnić, u Albi, Nemačka, Faruk Kulenović, u OKK Beogradu Rajko Žižić, u Pavia, Italija, Atillio Caja, da bi ga poslednju sezonu u OKK Beogradu trenirali Igor Kokoškov i Ivan Jeremić.

U reprezentaciji je radio sa Lukom Stančićem, Zmagom Sagadinom, Janezom Drvaričem, Bogdanom Tanjevičem, Rankom Žeravicom, Krešimirom Ćosićem, Dušanom Ivkovićem.

Kaže da je imao sreće da ga treniraju i mnogi drugi treneri što u mladjim kategorijama, a i u klubu i u reprezentaciji treneri koji su bili pomoćnici, i da je sve to bilo jedno nemerljivo iskustvo.

U decembru 1995 prelazi u Košarkaški Savez Jugoslavije gde obavlja ulogu Generalnog Sekretara do februara 2000 godine.

U oktobru 2000 odlazi na rad u Medjunarodnu Košarkašku Federaciju FIBA u kojoj i danas radi na poziciji Direktora za Nacionalne Federacije i sport.

Слика за успомну: глумци и рокери пре кошаркашког меча

ГЛУМЦИ ПРОТИВ РОКЕРА, У КОРИСТ АТЕЉЕА 212

Краљ и Амадеус најбољи

Концертна утакmica на Малом Кале
металу између глумца Атељеа 212 и
боксера рокера изманила је до много
оних уметника има доста људи који су
извршавају професију! Иако су на вечеру
за најбоље играче програмали Пепар
Никола, Чупрца, Чупуре, и Александар
Тараћна (информарско подражаје) задан-
ао и десетак година. Пето колица, пет
трија, фите и десетак заузвима, бли-
су као код Американца.

Тренери окупа Калачић (Атеље 212) и
Давидовић (рокери) поста су се свалили са
сулудим Зораном Савињем. Занимљиво
је да је Мило првотично тражио да буде де-
лици прова:

То је био једини начин да се бар на
оној утакмичи не свали са судана.

Да би ова добротворна представа леги-
ла на прову потражили су се у екипи рокер-
а Сабодан Јанковић и Зоран Раковић,
који иду случајно играо за Атеље 212.

То је био најкомпликованије покушаје и
разлике не само људи допринели да се ко-
пично заврши љетоно реновирање.
Копичан резултат је био 46:33 (22:19) за
Атеље 212 који је у сваком случају и наред-
не победиле ове утакме, манифестације.

